

Kız ve Kirpi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Kirpi

Aysel Banu YAVUZAL

Her sabah kız sarı yağmur çizmelerini giyip ailesinin meyve bahçesine koşardı. Kıvrıkcık saçları iki tombul topuz halinde zıplarken elma ağaçlarının arasında seke seke yürürdü. Yere düşen elmaları toplamak için yeşil bir bez çanta taşırdı. Bahçe onun en sevdiği yerd; vızıldayan arılarla ve hışırdayan yapraklarla doluydu. Dalların tepesinde yapraklı bir çatı oluşturmasına bayılırdı.

Serin bir sabah, çitin yanındaki büyük çalının altında küçük bir şey kıpırdadı. Kız durdu ve yumuşak çimenlerin üzerine diz çöktü. Minik bir kirpi yaprakların arasında burnunu çekerek ilerliyordu; kahverengi ve krem rengi dikenleri yuvarlak ve batıcıydı. Yumuşak krem rengi bir yüzü, küçük siyah bir burnu ve parlak koyu gözleri vardı. Sırtında minik bir şapka gibi tek bir düşmüş elma yaprağı duruyordu.

Kızın ela gözleri merakla kocaman açıldı. Bu küçük ziyaretçiye yardım etmek istiyordu ama nazik ve sessiz olması gerektiğini biliyordu. Annesini bulmak için parmak uçlarında eve gitti. Annesi bahçedeydi, siyah örgüsü bir omzunun üzerindeydi ve geniş hasır şapkasını takmıştı. "Anne," diye fısıldadı kız, "bahçemizde bir kirpi var!"

Annesi gülümsedi ve bahçe eldivenlerini cebine soktu. "Bir kirpi! Ne kadar şanslıyız," dedi. "Kirpiler saklanacak çok çalısı olan bahçeleri sever." Kız annesinin kot kolunu çekti. "Ama yolunu bulabilecek mi?" diye sordu. "Çalılar çok sık ve çitte hiç boşluk yok." Annesi düşünceli bir tavırla başını salladı. "Hadi birlikte bir bakalım."

Babalarını alet kulübesinin yanında buldular; yeşil flanel gömleğini ve gözlüklerini takmıştı. Yürürken alet kemeri şingırdıyordu. "Bir kirpinin güvenli yollara ihtiyacı var," dedi babası diz çökerek. "Dar yerlerden geçemez ya da duvarların üzerinden tırmanamaz." Kız ellerini çırttı. "O zaman geçitler yapmalıyız!" diye haykırdı. "Keşfedebilmesi için çalılarının arasında küçük boşluklar!"

Annesi kıza çitlerin küçük açıklıklar oluşturacak şekilde nasıl budanabileceğini gösterdi. "Bu genişlikte bir boşluk," dedi annesi ellerini açarak, "bir kirpinin güvenle geçmesini sağlar." Kız kendi küçük elleriyle ölçtü. Elma ağacının yanında sık bir çit buldu ve işaret etti. "Burada! Buraya bir kapı yapalım!" Annesi eldivenlerini giydi ve budamaya başladı.

Babası alet kemerinden küçük testeresini ve çekicini çıkardı. Çalıların arasından bir tünel oluşturmak için birkaç alçak dalı kesti. Kız düşen dalları toplayıp çantasına koydu. "Burası kirpi otoyolu olacak," dedi. Babası güldü. "Minik ayaklar için bir otoyol!" Bahçenin çalılarını birbirine bağlayan üç güvenli geçit oluşana kadar birlikte çalıştılar.

Sonra babası yaşlı armut ağacının altında sessiz bir köşe buldu. "Kirpiler sıcacık bir dinlenme yeri sever," dedi. Küçük kütükleri üst üste dizerek küçük bir kubbe yaptı ve üzerini kuru yapraklarla örttü. Kız her boşluğa yaprak sıkıştırmaya yardım etti. "Minik bir ev gibi," dedi. Babası onu kaldırdı, böylece içeri bakabildi. "Mükemmel bir kirpi barınağı," diye gülümsedi.

Annesi bir avuç kuru ot ve yumuşak yosun getirdi. Kız bunları barınağın zeminine nazıkçe yaydı. "Artık kirpinin sıcakık bir yatağı olacak," dedi annesi. Kız bahçeye bakındı. Yeni geçitler çalılarının arasında küçük yollar gibi kıvrılıyordu. Barınak armut ağacının altında sessiz ve sıcakık duruyordu. Küçük ziyaretçileri için her şey hazırды.

O akşam kız büyük çalının yanında sessizce bekledi. Gökyüzü pembe ve altın rengine döndü. Sonra bir hışırtı duydu. Kirpi görüldü; küçük pembe ayakları çimenlerde pıtır pıtır yürüyordu. Havayı kokladı ve siyah burnunu oynattı. Elma yaprağı hâlâ sırtında bir şapka gibi duruyordu. Parlak, meraklı gözlerle kıza baktı.

Kirpi burnunu çekerek ilk geçide doğru ilerledi. Bir an durdu, sonra kolayca boşluktan geçti. Kız nefesini tuttu. Kirpi yapraklı yolda ağır ağır yürüyerek her yeni açıklığı keşfetti. Elma ağacını, böğürtlen çalısını ve çiçek tarhını ziyaret etti. "Otoyolu kullanıyor!" diye fısıldadı kız, aralıklı dişleriyle gülümsemesi sevinçle genişlemişti.

Sonunda kirpi armut ağacının altındaki sessiz barınağı buldu. Bir kez, iki kez etrafında döndü, sonra yumuşak yosunun içine kıvrıldı. Kız uzaktan izledi, içi huzurla doldu. "Hoşuna gitti," diye fısıldadı. Annesi kolunu onun omzuna doladı. "Bu bahçeyi sıcak bir yuva yapmaya yardım ettin," dedi annesi. "Büyük küçük hayvanlar için."

Kız öğrendiklerini düşündü. "Yaban hayatına dost alanlar doğanın gelişmesine yardımcı olur," dedi yavaşça. Babası başını salladı. "Her küçük boşluk ve sessiz köşe bir fark yaratır." Kız geçitlere ve barınağa baktı. Gururlu ve mutlu hissetti. Bahçesi sadece elmalar için değildi. Kirpi için de bir yuvaydı.

Ertesi sabah kız barınağa koştı. Kirpi gitmişti ama yumuşak toprağın üzerinde minik ayak izleri vardı. Bütün gece keşfetmiş ve yolunu bulmuştu. Gülümsedi ve çantasını düşen elmalarla doldurdu. Bahçe gizli ziyaretçilerle canlı hissettiriyordu. Kirpinin sıcacık barınağına geri döneceğini biliyordu.

Mevsim boyunca kirpi bahçeyi ziyaret etti. Geçitlerde burnunu çekerek dolaştı ve sessiz barınakta dinlendi. Kız onu uzaktan izledi, hiç korkutmadı. Ailesi ağaçların arasında çalışırken gülümsedi. Doğanın gelişebileceği bir yer yaratmışlardı, her seferinde küçük bir boşlukla.

Kız armut ağacının altında oturdu, sarı çizmeleri altına kıvrılmıştı. Yaprakların hışırtısını ve arıların vızıltısını dinledi. Bahçe, büyük küçük hayvanlar için mutlu ve sıcak bir yuvaydı. İyiliğin ve özenin büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu. Ve çilli burnuna kadar mutlu hissediyordu.